

ki do stref Kazimierzy Iłłakowiczówny na chór dziecięcy i orkiestrę kameralną (1995), *Impromptus concertant* na fortepian i orkiestrę (1997) czy miniatury fortepianowe (*Mazurek* i *Troll* z 1998 r.). Listę tę można by uzupełnić o kilkadziesiąt opracowań utworów m. in. J. Haydna, W. A. Mozarta, L. v. Beethovena, Z. Noskowskiego, S. Moniuszki i wielu innych twórców.

Ostatnie dziesięciolecie to okres przede wszystkim twórczości kameralnej. Na zamówienie Ministerstwa Kultury Francji powstaje *Rapsod polski* na skrzypce i fortepian, którego prawykonanie miało miejsce 29 maja 2004 r. w Sali Alfreda Cortot w Paryżu. Utwór ten doczekał się licznych wykonań w Polsce i w Niemczech, a także transmisji radiowej w niemieckiej stacji SWR2. W późniejszych latach kompozytor opracowuje też równie popularną wersję *Rapsodu polskiego* na wiolonczelę i akordeon. Jego zainteresowanie tym ostatnim instrumentem znajduje wyraz w *Toccacie* i *Chorale* na dwa akordeony (prawykonania w 2005 r. i 2006 r.). Ponadto sporo uwagi poświęca instrumentom dętym w utworach *Concertino* na róg i fortepian (2007) oraz *Canzona* na flet, klarnet, trąbkę, róg i puzon (2012).

Prof. Juliusz Karcz jest osobowością wybitną o niezwykle bogatym i różnorodnym dorobku twórczym. Nie do przecenienia jest jego zaangażowanie w działalność pedagogiczną i organizacyjną. W roku 1975 powierzono mu zadanie zorganizowania szkoły muzycznej w Żarach, której był pierwszym dyrektorem (1976-78). Począwszy od 1978 r., prowadzi przedmioty teoretyczne w Instytucie Wychowania Muzycznego WSP (obecnie w Instytucie Muzyki UZ). W tym czasie pełnił funkcje kierownika Zakładu Teorii Muzyki, prodziekana Wydziału Pedagogicznego i dyrektora Instytutu Kultury i Sztuki Muzycznej, był także członkiem komisji senackich. Do jego najważniejszych osiągnięć organizacyjnych można zaliczyć uruchomienie w 2004 r. nowego kierunku kształcenia *jazz i muzyka estradowa* na poziomie

studiów I stopnia. Równoległe z pracą na uczelni łączył w latach 1998-2009 obowiązki nauczyciela przedmiotów teoretycznych w zielonogórskiej Państwowej Szkole Muzycznej II st. im. M. Karłowicza, gdzie z własnej inicjatywy prowadził zajęcia fakultatywne dla uczniów przejawiających zdolności twórcze. To dzięki jego charyzmie i bezinteresownemu zaangażowaniu liczni wychowankowie podejmują studia w zakresie kompozycji i teorii muzyki, a następnie prowadzą działalność artystyczną i pedagogiczną. Do dziś osobiście wspominam fascynujące zajęcia z propeudeyki kompozycji i kontrapunktu, połączone z poznawaniem wartościowych dzieł muzycznych, odbywające się w soboty kosztem czasu wolnego Pana Profesora. Zawsze życzliwy w stosunku do swoich wychowanków, z zainteresowaniem śledził i nadal śledzi ich dalsze losy i dokonania artystyczne.

Na zakończenie chciałabym oddać głos nieżyjącemu już prof. Markowi Jasińskiemu, wybitnemu polskiemu kompozytorowi, który wypowiedział się o osiągnięciach prof. Juliusza Karcza następująco: „Prof. Juliusz Karcz jest postacią wybitną. Spośród licznych jego osiągnięć na najwyższą ocenę i uznanie zasługuje działalność artystyczna. [...] Dorobek twórczy Juliusza Karcza jest wszechstronny i imponujący. Zawiera szerokie spectrum form i gatunków muzycznych. Kompozytor z równą swobodą kreuje utwory na instrument solowy, zespoły kameralne jak i orkiestrę symfoniczną. [...] Kompozycje Juliusza Karcza doczekały się licznych wykonań w kraju, a także w Niemczech, Skandynawii, Austrii i Francji, co w tak trudnych dla „sztuki wysokiej” czasach jest widocznym symptomem ich wysokiej rangi. Oprócz twórczości kompozytorskiej godny odnotowania jest jego wkład w promowanie kadry dydaktycznej.”

W imieniu całego Instytutu Muzyki serdecznie gratuluję Panu Juliuszowi Karczowi nominacji profesorskiej, życząc jednocześnie wszelkiej pomyślności i satysfakcji na polu artystycznym, zawodowym i osobistym.

Katarzyna Kwiecień-Długosz

PROFESOR ZDZISŁAW WOŁK

3 czerwca 2013 r. dr hab. Zdzisław Wołk z Wydziału Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu otrzymał tytuł profesora nauk społecznych. Z rąk prezydenta RP Bronisława Komorowskiego odebrał go w lipcu br.

Zainteresowania badawcze prof. dr. hab. Zdzisława Wołka wiążą się z humanistycznymi aspektami pracy zawodowej, kulturą pracy i poradnictwem zawodowym. Jest autorem m.in. książek *Kultura techniczna uczniów liceów ogólnokształcących* (Zielona Góra 1990), *Kultura pracy* (Sulechów 2000), *Poradnictwo zawodowe w edukacji młodzieży* (Zielona Góra 2009), *Kultura pracy, etyka i kariera zawodowa* (Radom 2009), *Osoba długotrwale bezrobotna jako klient oporujący* (Warszawa 2009). Ponadto jest autorem ok. 200 prac naukowych, w tym dziesięciu monografii i podręczników, oraz redaktorem naukowym 13 prac zbiorowych i ponad 150 artykułów naukowych i popularno-naukowych. Jest członkiem Rad Redakcyjnych czterech

czasopism o zasięgu ogólnopolskim. Wypromował sześciu doktorów pedagogiki, uczestniczył w kilkunastu przewodach doktorskich jako recenzent.

Profesor Wołk przez wiele lat kierował Instytutem Pedagogiki Społecznej w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze, był prorektorem WSP, a potem Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Od 2008 r. kieruje Zakładem, a obecnie Katedrą Pedagogiki Społecznej na Wydziale Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Od 35 lat jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym, najpierw w Wyższej Szkole Pedagogicznej, a następnie na Uniwersytecie Zielonogórskim. W 1992 r. został profesorem nadzwyczajnym.

Prof. Z. Wołk był współorganizatorem Uniwersytetu Zielonogórskiego i jego prorektorem w latach 2000-2004. Był wieloletnim kierownikiem jednostek organizacyjnych i naukowych zarówno w WSP jak i Uniwersytecie, projektodawcą i uczestnikiem licznych ogólnopolskich programów badawczych poświęconych aktywności pracowniczej i aktywizacji zawodowej, pomocy społecznej oraz badaczem warunków życia ludności województwa lubuskiego.

Z WOKA PRZED PALACEM PREZYDENCJIM

Jest autorem licznych ekspertyz dotyczących poradnictwa zawodowego oraz rekomendacji poświęconych aktywizacji zawodowej bezrobotnych, współorganizatorem i kierownikiem naukowym Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Krośnie Odrzańskim, członkiem Rady Naukowej UTW w Zielonej Górze. Od wielu lat jest członkiem Prezydium Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, współzałożycielem i wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Profesjologicznego.

Jest absolwentem Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze.

Żona Bożena, dwie córki - Agata i Michalina, dwóch wnuków - Wiktor i Borys.

W wolnych chwilach lubi stać przy sztalugach z pędzelkiem i farbami. Cieszy go piękno przyrody i architektury.

Red.

NOWA HABILITACJA

DR HAB. MAGDALENA STECIĄG

10 maja 2013 r. Rada Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Łódzkiego przyjęła uchwałę o nadaniu Magdalenie Steciąg tytułu doktora habilitowanego w zakresie językoznawstwa.

Urodzona w Koźuchowie w 1976 r. Magdalena Steciąg od dwunastu lat jest pracownikiem Uniwersytetu Zielonogórskiego. Swoją pracę magisterką obroniła w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. Tadeusza Kotarbińskiego w Zielonej Górze na kierunku *filologia polska* ze specjalnością *dziennikarską*. I w tych dziedzinach - języka oraz mediów - odnosi kolejne sukcesy.

Kariera naukowa

W 2001 r. Magdalena Steciąg wygrała konkurs na stanowisko asystenta w Katedrze Komunikacji Językowej i Społecznej UZ. Dwa lata później wszczęła przewód doktorski na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Wrocławskiego, a 7 lipca 2005 r. obroniła z wyróżnieniem pracę doktorską pt. *Informacja, wywiad, felieton. Sposób istnienia tradycyjnych gatunków w radiu komercyjnym*, napisaną pod kierunkiem prof. Mariana Bugajskiego. Oparta na niej monografia ukazała się rok później w Oficynie Wy-

FOT. Z ARCHIWUM M.S.